

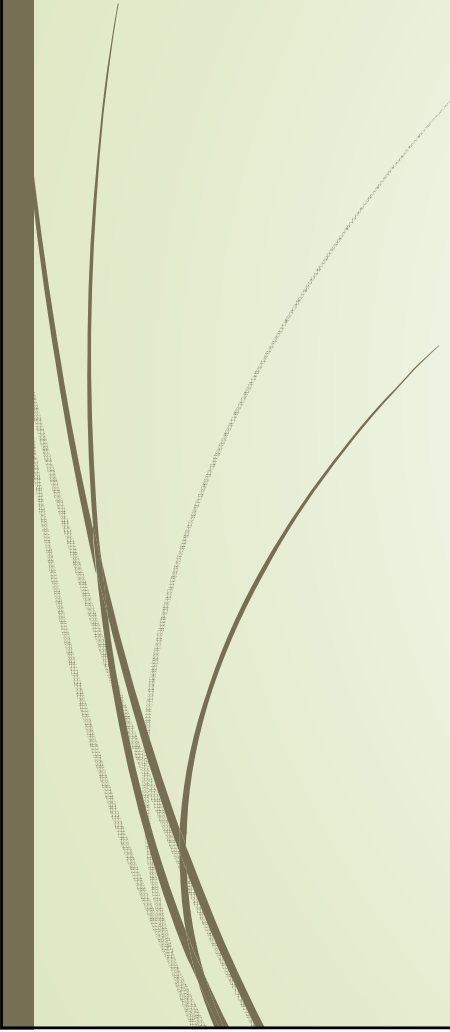
Nicola Porpora – Sinfonia op. 2 No. 1 G dur

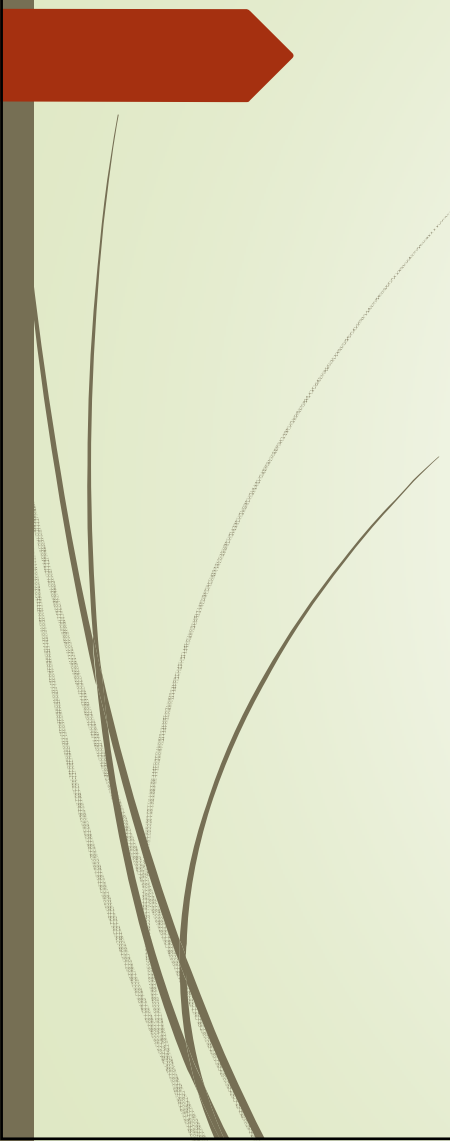
Samuel Šomorjai

Životopis

- ▶ *17.8.1686 – †3.3.1768
- ▶ Ako 10-ročný začiatok štúdia na konzervatóriu dei Poveri di Gesù Cristo
- ▶ Vyučovať začal už ako 13-ročný
- ▶ Prvá zákazka bola z roku 1708 a išlo o operu *L'Agrippina*, ktorá zožala veľký úspech
- ▶ Od roku 1711 bol kapelníkom princa a generála rakúskej armády v Neapole – Philippa Hessenského

-
-
- Libreto k opere *Basilio re d'oriente* z roku 1713 ho pomenúva už ako kapelníka portugalského veľvyslanca v Ríme.
  - Po smrti otca a najstaršieho brata musel začať viac učiť, aby uživil rodinu. Tak sa v roku 1715 stal maestrom konzervatória si S Onofrio.
  - Prvých niekoľko rokov Porporovej kariéry ako operného skladateľa boli chudobnejšie, keďže neapolskej scéne vládol Alessandro Scarlatti.
  - Po Scarlattiho odchode do Ríma uviedol Porpora krátko po sebe jednu operu (*Faramondo*) a dve serenáty (*Angelica* a *Gli orti esperidi*) pre cisárovnú Elizabeth k jej meninám a narodeninám v rokoch 1720 a 1721. To znamenalo začiatok spolupráce s Pietrom Metastasiom a Farinellim, ktorého aj sám učil.
  - V tomto období si vydobyl aj renomé operného skladateľa v Ríme, kde jeho opera *Eumene* zaznamenala úspech a bola považovaná za lepšiu ako Scarlattiho *La Griselda*.
  - Po vyvezení opery *Damiro e Pitia* do Nemecka a Rakúska bez väčšieho úspechu, sa vrátil do Talianska, kde sa mu darilo v Benátkach. Libreto k jednej z jeho najúspešnejších oper *Siface* ho označuje ako „maestro del pio Ospitale degl'Incurabili“.

-
- V roku 1733 odišiel do Londýna, kde sa s úspechom uvádzali Porporove opery v opernej spoločnosti „Opera of the nobility“, ktorá konkurovala tej Händelovej. Po čase spoločnosť skrachovala a Porpora sa vrátil do Talianska v roku 1736.
  - V Benátkach uviedol niekoľko opier a v roku 1738 odišiel do Neapola, kde ho vymenovali za kapelníka konzervatória di S Maria di Loreto a dostal zákazku na operu pre príležitosť kráľových narodenín.
  - Po pár rokoch odišiel na chvíľu od Londýna, kde uviedol v roku 1743 operu *Temistocle*, a potom sa vrátil do Benátok, kde sa venoval vyučovaniu.
  - V roku 1747 bol pozvaný na saský dvor do Drážd'an ako učiteľ spevu princeznej Marie Antonie Walpurgis, kde sa nakoniec stal aj kapelníkom, kde pôsobil do roku 1752, potom odišiel do Viedne.
  - Vo Viedni nadviazal kontakt s Metastasiom, ktorý ho pravdepodobne zoznámil s Josephom Haydnom. Toho Porpora učil a Haydn sa o ňom vyjadril, že mu dal skutočné základy kompozície.
  - Počas Sedemročnej vojny mu prestal drážd'anský dvor vyplácať penziu, preto prijal pozíciu na konzervatóriu v Neapole a taktiež prijal objednávku na operu pre Teatro S Carlo. Posledná opera *Il trionfo di Camilla* bola ale prepadákom a v roku 1761 Porpora prestal aj učiť.
  - Nicola Porpora po sláve zomiera v chudobe. Na jeho zádušnej omši v kostole Ecce Homo vystúpili neapolskí hudobníci bez nároku na honorár.

Spor s J. A. Hassem

- Rivalita začala už v Benátkach, kedy sa Porpora a Hasse snažili strhnúť priazeň publika na svoju stranu.
- Po rokoch sa opäť stretli v Drážďanoch. Porpora bol angažovaný ako učiteľ spevu a zložil tam operu, do ktorej chcel presadiť mladú Reginu Mingotti, čo sa dostalo do stretu s Hasseho manželkou Faustinou Bordoni. Tým sa spor medzi týmito velikánmi zväčšil.
- Hasse sa pohrdavo vyjadril o speváčke a skladateľovi.
- Spor vyhral Porpora, pretože bol nakoniec vymenovaný za „Kapellmeistra“, ale Hasse bol neskôr menovaný za „Ober-Kapellmeistra“, čo Porporovu výhru nepodporuje.

Dielo

- ▶ Napísal mnoho inštrumentálnych skladieb, ale ťažisko jeho tvorby spočíva vo vokálnej tvorbe, najmä v operách.
- ▶ Jeho štýl spočíval v obmeňovaní da capo formy árií a väčšieho využívania recitativu con stromenti
- ▶ Napísal cez 40 opier, 12 serenát, 130 svetských kantát
- ▶ Z duchovnej tvorby to sú omše, motetá, mariánske antifony a chrámové zbory

Sinfonia op. 2 No. 1 G dur

- Dokopy ide o 6 sinfoní da camera op. 2
- Boli skomponované v roku 1736 v Londýne
- Hrajú sa dodnes
- Sinfonia op. 2 No. 1 G dur je inštrumentálna skladba pre dvoje husle a basso continuo
- Štyri časti: Adagio, Allegro, Allegro, Presto
- Dobovo je sled viet užitý netradične. Tretia a štvrtá časť pracuje s motívom prvej časti. V skladbe sa vyskytuje množstvo ozdôb, hlavne trylkov. V prvej a druhej časti skladby postupujú husle nezávisle na sebe. Druhé husle niekoľkokrát opakujú figúry z prvých huslí. Naopak v posledných dvoch častiach hrajú unisono.

Sinfonia op. 2 No. 1 G dur

- Oficiálny tematický katalóg Porporovho diela neexistuje. Okrem slovníkových hesiel sú dostupné aj webové stránky, ktoré sa touto problematikou zaoberajú.
- Životopis a súpis diela ponúka stránka:
<<https://web.archive.org/web/20110715104533/http://www.porporaproject.com/>>
- Edíciami ťažšie dostupných vokálnych skladieb 18. st. disponuje stránka Cantata editions. Zameriava sa na zopár skladateľov z daného obdobia, medzi ktorými je aj Nicola Porpora. <<https://www.cantataeditions.co.uk/home/>>

- Noty: https://ks.imslp.net/files/imglnks/usimg/3/3f/IMSLP342374-PMLP248581-Porpora_op.2_1.pdf
- Hudba: <https://www.youtube.com/watch?v=1OHOOzKg5jY&t=352s>

Zdroje

- ARESI, Stefano. Nicola Antonio Giacinto Porpora. In FINSCHER, Ludwig (ed.). *Die Musik in Geschichte und Gegenwart*. Personenteil 8, Stuttgart: Bärenreiter, 2005, stl
- BURNEY, Charles. *Hudební cestopis 18. věku*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1. vydání, 1966.
- DEGRADA, Francesco. *Le musiche strumentali di Nicoló Porpora*. Siena: Chiagana, 1968, 99-125.
- MAYEDA, Akio. *Die Sinfonien von Nicola Antonio Porpora*. Roma: Istituto Giapponese di Cultura, 1968.
- MAYEDA, Akio. *Nicola Antonio Porpora als Instrumentalkomponist*. Wien: Universität Wien, 1967.
- MARKSTROM, Kurt – ROBINSON, Michael Finlay. Nicola Porpora. In SADIE, Stanley (ed.). *The New Grove Dictionary of Music and Musicians*. Vol. 11, New York: Oxford University Press, 2001.
- WALKER, Frank. A Chronology of the Life and Works of Nicola Porpora. In *Italian Studies*. č. 6, 1951, s 29-62.